

Šisarna

Nejavi' z ovitki!

ANGELČEK

LETNIK 41

UREDIL
VINKO LAVRIČ

V LJUBLJANI, 1932/33
IZDALO DRUŠTVO PRIPRAVNIŠKI DOM
NATISNILA JUGOSLOVANSKA TISKARNA

I. e, 33382, c

Vse pravice pridržane.

Kazalo

Pesmi.	Stran		Stran
s. Darina:		Vovk Joža:	
Oj, veselje	116	Mamica, ti si jokala . . .	109
Na cvetno nedeljo	123	Winkler Venceslav:	
Esèn:		Romarska	9
Tiha noč	153	Polhi (s slikami)	23
Kunčič Mirko:		Novo rajanje	124
Osamela ptička (s sliko)	37	Na trati	143
Slepo dete (s sliko) . . .	71	Prezvzišenemu g. škofu, dr.	
Mati poje (s sliko)	98	Gregoriju Rožmanu za	
Uspavanka	99	petdesetletnico (s sliko)	130
Dedkova radost (s sliko)	124	Podoknica	4
Gluhonema deca (s sli-			
ko)	134	Povestice, basni, legende,	
Slepi deček (s sliko) . . .	157	pouk.	
Mali Gregor:		Kmetova Marija:	
Deklica in lilija	131	Tramvaj (s sliko)	12
Meško Ksaver:		Košmerlj Alojzij:	
Otrok pred jaselcami		Dragi Marijini otroci! 2,	
(s sliko)	50	34, 58, 82, 100, 114, 132,	146
Neubauer Franjo:		s. Nescienda:	
Cvetlice — sestrice . . .	148	škof Slomšek — ljubitelj	
Peternelj Jože:		otrok (s sliko)	20
Božična	74	Pengov Fr.:	
Rehar Radivoj:		Ptičji dresen	30
Mlada muca	45	Pucelj Janez:	
Zvezde	99	Otroci se pogovarjajo o	
Samec Janko:		koledarju 5, 25, 40, 51,	
Božična	64	60, 88, 102, 117, 135,	149
Strniša Gustav:		Rehar Radivoj:	
Dobro jutro (s sliko) . . .	44	•Pelin	74
Jurček in palček (s sliko)	69	Svjatoslav:	
Zvonček (s sliko)	87	Gorjanske zgodbe (s sli-	
		kami)	65

	Stran		Stran
Vivoda Zofka:		Biserni jubilej nadškofa	
Po mami mi je hudo . . .	108	Jegliča (s sliko) . . .	154
Winkler Venceslav:		Vaš prijateljček 9, 22,	
Čudodelni demant (s sli-		37, 71, 84, 107, 125, 141,	155
ko	91	Viški ministranti . . .	77
Otrok z jabolki (s sliko)	158	Marijin vrtec 14, 28, 45,	
Pismo presvetlega knezo-		76, 94, 109, 126,	159
škofa dr. Andreja Kar-		Uganke 16, 31, 46, 78, 95,	
lina otrokom o Slom-		111, 127,	144
šku (s sliko)	18	Listu so oskrbeli slike:	
† Knezoškof dr. Andrej		akad. slikar Gorše Fr.,	
Karlin	131	Gaspari Oto, Pogačnik	
		Jože, Pregelj Marij,	
		Stupica Gabrijel in dr.	

1

SEPTEMBER
1932-1933

VSEBINA 1. številke: Alojzij Košmerlj: Dragi Marijini otroci! — Podoknica (Pesem) — Janez Pucelj: Otroci se pogovarjajo o koledarju — Venceslav Winkler: Romarska — Vaš prijateljček — Marija Kmetova: Tramvaj — Marijin vrtec — Uganke.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in upravnik Vinko Lavrič, Ljubljana, Kolezijska ul. 1
Tiska Jugoslovanska tiskarna (K. Čeč).

Aloizij Košmerlj:

Dragi Marijini otroci!

Počitnice so pri kraju. Ste zelo žalostni zato? Malo Vam je gotovo hudo, ko se spet začinja šola in šolsko delo in trpljenje. Pa se boste kmalu privadili na šolski red in boste pri šolskem delu veseli in zadovoljni. Delo ni namreč samo za težavo, delo je za človeka velik blagoslov.

Z novim šolskim letom bomo obnovili tudi svojo ljubezen do božje Matere Marije. Počitnice so kraljestvo židane volje. O počitnicah ste bili tako prosti, tako brez skrbi. Pa je marsikateri od Vas v svoji brezskrbnosti tudi na Marijo malo pozabil. Nič Vam ne očitam, mnogi ste bili tudi o počitnicah tako pridni in pobožni. Ta ali oni je pa le malo popustil. Zato bomo pa zdaj lučki Marijine ljubezni v svojih srcih novega olja prilili. Marijini otroci smo. V Marijinem vrtcu se bomo zbirali, Marijo častili, Marijo ljubili, Marijo posnemali.

Kaj Vam bo pa letos »Angelček« o Mariji pripovedoval? Marijine praznike Vam bo razlagal. Pa boste Marijo še bolj spoznali, še bolj jo boste radi imeli.

V mesecu septembru, ko se šole spet odpro, obhajamo praznik Marijinega rojstva. Marijin rojstni dan je vsako leto 8. septembra. Temu prazniku

pravimo tudi Mali Šmaren ali Mala maša. Ta praznik ni več zapovedan praznik. Kdor torej na ta dan ne gre k sveti maši ali dela hlapčevska dela, zato nima greha. Vendar pa se pobožni kristjani tega praznika zelo vesele; slovesno ga praznujejo; k sveti maši gredo in k svetim zakramentom. Saj vedo: Ta dan je rojstni dan naše ljube nebeške Matere in za rojstni dan hočejo dobri otroci svojo skrbno Mater prav posebno počastiti in razveseliti. Še Vi, otroci moji, tako naredite.

Zdaj naj Vam pa o rojstvu preblažene Device Marije nekaj povem.

Starodavne knjige pišejo takole: Takrat, ko je v Jeruzalemu že 14. leto vladal hudobni kralj Herod, je živel v Nazaretu premožen mož, po imenu Joahim. Njegova družina je bila v sorodu z mogočnim judovskim kraljem Davidom. Joahim je imel za ženo sveto Ano, ki je bila doma iz Davidovega mesta Betlehema. Oba sta bila zelo pobožna in pravična, vse božje zapovedi sta natančno spolnjevala. Svoje premoženje sta razdelila na tri dele: Prvi del sta darovala Bogu za sveti tempel v Jeruzalemu; drugi del sta razdelila med ubožce; tretji del sta pa rabila zase.

Imela pa nista nič otrok. Radi tega sta bila oba zelo žalostna in nesrečna. Dolgo sta prosila Boga, da bi jima dal otroka. Obljubila sta, da ga bosta Bogu posvetila in za božjo službo vzredila. Ljudje so ju zaničevali, ker sta bila brez otrok. Celu duhovniki ju niso marali. Rekli so: Vidva sta velika grešnika, ker vama Bog ne da nobenega otroka. V svoji veliki žalosti sta Joahim in Ana še bolj goreče prosila Boga, naj se ju usmili. Postila sta se in klicala k Bogu v solzah: »Dobri Bog, daj nama otroka!«

Tedaj je Bog uslišal njih pobožne prošnje. Na dan 8. septembra je sveta Ana rodila hčerko, ki so ji dali ime Marija. Ana je Jezusova stara mati.

Kakšno veselje je bilo tisti dan v Joahimovi hiši. V mali zibelki je ležalo drobno dete. Kakor dve zvezdici sta se svetili njegovi očesci. V neizmerni sreči sta se sklanjala nad zibelko Joahim in Ana in sta hvalila ljubega Boga za veliki dar.

Marija je bila svojim staršem vse življenje v največje veselje, v največjo tolažbo. Marija je bila kakor solnce v domači hiši.

Otroci! Ob Marijini zibelki, na Marijin rojstni dan, sklenimo prav iz dna srca: Tudi mi hočemo biti svojim staršem v veselje in v tolažbo. Ne bomo jim delali sivih las s svojo nepokorščino, ne bomo jim kopali prezgodnjega groba s svojo hudobijo. Vsak Marijin otrok mora biti kakor solnce v domači hiši.

Ta sklep bo najlepši dar, ki ga poklanjajo Marijini otroci švoji nebeški Materi za njen rojstni dan.

Podoknica.

• *Prišli so, prišli
fantiči mali
in so pred hišo
tiho obstali.*

*»Slavica, Slavka,
sreča, veselje
naj po življenja
poti te pelje!*

*V roke so vzeli
note veselo
in iz grl mladih
je zadonelo:*

*Angelček vodi
te ljubeznivi,
dolgo še, dolgo
Bog naj te živi!«*

*Ko so odpeli,
so zavriskali.*

*Preden od gore
vrisk je odjeknil,
že kolač v hiši
fantkom je teknil!*

Janez Pucelj:

Otroci se pogovarjajo o koledarju.

Kimovec — september.

V Majerčkovi lopi
 stoji star voz, ki mu
 otroci pravijo kar
 kratkomalo »Majerč-
 kova pošta«, ker so
 z njim v starih časih
 pošto vozili. Ta »Ma-
 jerčkova pošta« je vi-
 soka šola vidovskih
 otrok. Tu uganejo
 marsikakšno otroško
 modrost; tu modruje-
 jo tudi o koledarju.

»Pojutrišnjem se
 začne šola,« je vzdih-
 nil Grahutov Tone.

»Ali bo lepo!« je
 vzkliknila Čudovano-
 va Lizika na ta vzdih.

»Kaj bo lepo!« se
 obregne Grahut.

»Zate seveda ne, ki si za starega očeta, ki boš že
 tretje leto v tretjem razredu!«

Grahut jo je samo pisano pogledal, rekel pa ni
 ne črne ne bele, zakaj kadar je Grahutov Tone jezen,
 ne ve kaj reči.

»Jaz tudi že komaj čakam,« je začivkal Bečajev Cilo.

»Kaj boš komaj čakal! Še ne veš, kako tam za ušesa vlečejo,« ga je poučil Grahut. Cilo je namreč šele namerjal prve korake na pot učenosti.

»Osla, kakršnen si ti, že vlečejo za ušesa,« ga je usekal Koprivčev Mirko. Mirko namreč pravi, da bo učitelj. Grahut je spet pisano pogledal. Deklice so že plaho zrle, ko so se junaki tako podajali. Tedaj je posegel vmes s svojo mirno besedo Selanov Jože, ki hodi že v peti razred in je za prvega ministranta pri fari in pravi, da bo škof.

»Rajši se dajmo kaj drugega pogovarjati!«

»Saj res, dajmo se kaj drugega!«

»Dajmo se o koledarju!«

»Pa se dajmo!«

Selan je privlekel majhen koledarček. —

»V nedeljo bo angelska nedelja.«

»Kako angelska?« je vprašala Jerčkina Špelica.

»Obhajali bomo spomin angelov varhov. Kaj nima vsak človek angela varha?«

»Samo Grahut ga nima,« dregne vmes jezična Bezlajeva Francka.

»Zakaj ga nimam?« zamomlja Grahut.

»Saj si rekel, ko so te gospod vprašali: No Grahut, ali imaš tudi ti angela varha — pa si rekel: Nak!«

»Ha ha ha ha ha ha ha ha!«

»Le čak, Bezlajka!«

»Angelska nedelja bo,« je spet povzel Selanov Jože, ki je bil kakor učenik na tej visoki šoli. »Evangelij bo pa o otrokih. Sem pogledal v žagradu v evangeljsko knjigo. Kako so apostoli Jezusa vprašali, kdo je večji v nebeškem kraljestvu.«

»Pa kaj je rekel Jezus?«

»Otroka je poklical, pa ga je v sredo med apostole postavil in rekel: Če ne boste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. In če kdo sprejme kakšnega otroka v mojem imenu, mene sprejme.«

»Jože, ti govoriš, kakor da bi pridigal!« ga je pohvalila Bezlajeva.

Jože jo je malo trdo pogledal, dobro se mu je pa le zdelo.

»In še je rekel Jezus: Če kdo pohujša kakega otroka, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen za vrat in bi se potopil v globočino morja.«

»Saj res, mlinski kamen — saj tudi mačku obesijo kamen, ko ga vržejo v vodo,« je pokazal Grahut zobe.

Vsi so ga hudo pogledali, skoraj tako, kakor če bi bil v cerkvi rekel kaj takega.

»Mi otroci bi morali biti tudi kot angelčki, če ne, ne bomo prišli v nebesa,« je pristavila Čudovanova Lizika nekoliko zamišljena.

»Naš oče pravijo, da smo pa taki kot skrateljčki.«

»Ti samo kakšno neumnost zineš, Grahut. Mar bi molčal!«

»Pa Mala Maša bo tudi ta mesec.«

»Mala Maša po suknji vpraša,« je ugotovil Grahut.

»Zakaj pa se pravi: Mala Maša?«

»Jaz vem! Zato ker je o Veliki Maši peta maša z leviti, o Mali Maši pa tiha!«

»Ne boš, Lizika Čudovanova!«

»Ha ha, še tega ne ve! Zato se pravi Mala Maša, ker ni več zapovedan praznik!«

»Ti si šele kozica, ti, Bezlajeva! Saj je bil včasi tudi to zapovedan praznik, pa so takrat tudi rekli Mala Maša.«

»No zakaj se pa pravi potlej?« se je povetil nosek Bezlajki.

»Mala Maša — to se pravi mala Marija. Kakor se pravi Božič — mali Bogec. To je Mala Maša ali Mali Šmaren — mala Marija, ko je bila Marija čisto majhen otročiček, ko jo je rodila sveta Ana.«

Z velikim spoštovanjem so gledali na Selana, skoraj tako, kot na gospoda kateheta, samo Grahut ni mogel, da ne bi še enkrat poudaril: »Mala Maša po suknji vpraša.«

»Pa kvatri so tudi ta mesec. Ti Jože, kaj se pravi to, kvatri?«

»To bo razložila Čudovanova Lizika ali pa Frančika Bezlaj,« je poredno svetoval Grahut.

»Kvatri, to je po latinsko: se pravi, da so kvatri štirikrat na leto.«

»To je pa tako kot po laško. Kvatro je štiri. Jaz znam po laško šteti do deset: uno, duo, tre, kvatro, činkve, šej, šete, oto, nove, deči,« se je izkajal Zlatorepčev Jurko.

»Ob kvatrih je post, tako, da če je kdo star že ena in dvajset let, se sme samo enkrat do sitega najesti.«

»Dobro, da še nisem toliko star!« je bil vesel Grahut.

»Sme pa se jesti v sredo in soboto meso. Včasih se pa tudi ta dva dni ni smelo jesti mesa. Zdaj je polajšano.«

»Kdo pa polajša post?«

»I, sveta Cerkev! Papež, ki post postavi ali polajša. Kakor praznike: papež jih postavi, papež jih spet lahko odpravi. Kaj ni rekel Jezus Petru: Kar boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, kar boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih? Včasih so škofje kvatrne dni posvečevali mašnike.«

»Prvi je posvetil Jezus apostole v mašnike pri zadnji večerji, ko jim je naročil: To delajte v moj spomin«, se je pohvalila s svojim znanjem Jerčkina Špelica.

»Zato so nam gospod razlagali, da naj ob kvatrih molimo, da bi nam Bog dal dobrih duhovnikov.«

»Mi imamo dovolj dobre! Kako so gospod Anton pridni!«

»Pa vseeno moramo moliti za nje!«

»Pojdimo v cerkev molit za nje!«

»Pojdimo, pojdimo!«

In pohiteli so v cerkev; deklice so kar tekle, dečki nekoliko umerjeno, Grahut pa tako umerjeno, da je ostal odzad in se je namesto v cerkev zmuznil na Ponicvarjev vrt gledat, kako so kaj jabolka prizorela.

Venceslav Winkler:

Romarska.

*Zemlja vsa v veseli pesmi trepeta,
ognje že prižgali so povsod,
mi pa čakamo Marijo, Jezusa,
bomo z Njima šli na božjo pot!*

*Dolga cesta — z Njima steza kratka
kot od nas pa tjakaj do soseda.
Težko breme — kakor pesem sladka,
če Marija, Jezus nas pogleda.*

*Pojdemo na tisto božjo pot,
kjer je konec črnega sveta,
pojdemo, kot roma reven rod,
ki bi rad vsaj košček božjega neba.*

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Nekega četrtega popoldne so peljali Gvidona in njegovega brata v novi cirkus. Ko so mladi akrobati izvajali točko za točko, je Gvidon sanjal in se s kolmci naslanjal na rob lože.

Ko je bila neka točka pri kraju, ga je vzgojiteljica vprašala: »Gvidon, kaj si pa zdaj premišljeval?«

»O gospodična, poskušal sem prešteti, koliko je todle okoli nas otrok in odraslih, in koliko je med njimi takih, ki dobrega Jezusa ljubijo. Veste, jutri bom pri sv. obhajilu molil za vse cirkusarje.«

Pri tej besedi naj vam povem lepo zgodbico o malem Hugonu iz cirkusa Tom Tim Pus, cirkuškem otroku, ki ga je Gvidon spreobrnil l. 1928, morda prav s svojim obhajilom, ki ga je daroval za »cirkusarje«. Le dobro poslušajte, kajti ta zgodba je med Gvidonovimi ena najlepših!

Hugon je bil mlad Italijanček. Starši so ga zapustili in tako je bil prodan neki družbi akrobatov. Pa naj vam kar sam pove svojo zgodovino:

Ko smo potovali po svetu okoli, smo prišli tudi v Pariz, kjer smo nameravali ostati mesec dni. Zdaj nastopam v Olimpiji, potem v malem cirkusu, nato pa pojdemo v Holandijo, Belgijo in še naprej.

No in glejte, kar naenkrat mi je šinila v glavo misel, ki mi kar ni dala miru: zakaj ne bi izrabil lepe prilike, ki jo imaš v Parizu, da bolje spoznaš Boga, prejmeš sv. obhajilo, sv. birmo in kar še treba? Stopil sem torej v eno izmed cerkvá, in govoril z župnikom, ki mi je rekel: »Pojdi na Belo cesto št. 21, k družbi kardinala Ferarija.« Šel sem. Prijazno so me sprejeli ter mi dali g. Marcela Tajapa, da bi me učil. Vprašal me je najprej: »Ali poznaš Gvidona?« — »Ne.« — »Ná njegov življenjepis in ga preberi!« Prebral sem ga, pisan je bil italijanski. Joj, kako Gvidona ljubim! Zdaj nisem nič več sam, v nebesih imam bratca, ki ga imam neznansko rad. Prepričan sem, da mi je prav ta Parižan vdihnil željo, da bi spoznal Boga... Le pogledjte, njegovo podobico nosim na srcu, pritrdim jo na križasti trikó, kadar izvajam svojo točko; in če si bom kdaj polomil kosti, hočem umreti tako kakor on. Zares, Gvidona ljubim, zato sem se pa tudi hitro naučil katekizem, da bi me g. Tajapa peljal h Gvidonovim.

*

O romanju v Gvidonovo sobico nam fantek pripoveduje ves navdušen: Glejte, tu stojimo, kjer je živel Gvidon! Vprašal sem njegovo mamico: »Ali je bil kdaj v Olimpiji?« — »Ne, nikoli. Dam ti pa košček njegove obleke, pa te bo varoval, da si ne polomiš kosti, kakor si rekel, in zelo boš ljubil dobrega Boga, nekega dne boš pa njegov apostol.« — »O kako rad!« sem odgovoril, »saj sem dal Gvidona brati že večim. Akrobata na vrvi z vozli, ki ima pet in dvajset let, pa še krščen ni, sem pripeljal h g. Tajapu, kakor Gvidon mene, zdaj pa pridobivam akrobatko na trapecu, pa tudi drugo jahalko, posodil sem jima Gvidona. Tudi onidve še nista krščeni... Pridno poslušam g. Tajapa, in katekizem se dobro učim; kar prejmem v cirkusu udarcev z bičem, jih darujem Gvidonu; pri birmi si bom izbral njegovo ime, prvo sv. obhajilo pa bom pre-

jel prav na binkoštno nedeljo! Joj, kako sem vesel, ker je naš Gvidon rekel: Molil bom za cirkusarje! Mislim, da je tudi zame molil.«

Na binkoštno nedeljo je Hugon prejel prvo sveto obhajilo; bil je snažno oblečen, nad vse bela pa je bila njegova duša. Poleg njega je dobrega Boga prejel starejši akrobat na vrvi z vozli; krščen je bil na binkoštno soboto.

Navzoča je bila tudi Gvidonova mamica, zastopala je angelskega apostolčka... Gvidon pa se je gotovo nahajal med angeli, ki so molili Jezuščka, in je daroval Gospodu Bogu dve duši, ki jih je zanj pridobil s svojimi molitvami in s svojim zgledom — v cirkusu!

Še isti večer je družba Tim Tom Pus pri predstavi v Olimpiji izvajala nevarne točke na obročih, trapecu, vrvi z vozli.

Kako bi strmeli gledalci, ako bi jim kdo rekel: Tistile vrvohodec je bil zjutraj pri sv. obhajilu! Tistile mali pa nosi pod svojim križastim trikojem podobico Gvidona Fongalanskega... je pravcati apostol!

* * *

Gvidon ljubi papeža.

O, da, Gvidon je bil popoln križar, zato je svetega očeta ljubil. Vse njegovo znanje o papežu lahko povesta dve besedi: »Papež je naročil, zato treba slušati, slušati! Papeža jaz ljubim.«

Papeža treba torej ljubiti in slušati.

Obljubili so Gvidonu, da bodo l. 1925 ali pa 1926 potovali v Rim.

Prisrčni otrok je od veselja kar žarel.

»Videli bomo tudi papeža, kajne?«

»Seveda, srček moj.«

»Tedaj mu porečem: Sveti oče, jaz vas zelo ljubim, ker ste rekli otrokom, naj že s sedmimi leti gredo k sv. obhajilu.«

»Toda, Gvidon moj, videl boš Benedikta XV., otrokom zgodnje obhajilo dovolil je pa Pij X.«

»O, nič ne de, saj je ta tudi papež in jaz ga ljubim.«

* * *

(Dalje prih.)

Marija Kmetova:

Tramvaj.

Hvala Bogu, zdaj mi pa nič več tako slaba ne prede, kakor mi je tedaj, ko sem prišla prvokrat v mesto! Takrat — zagledala sem tramvaj, to čudno vozilo, ki se je samo od sebe pomikalo naprej, in bi se bila tako srčno rada peljala z njim. Z bratom sva šla po mestu. Tramvaj se je ustavil. Jaz pa: »Gor, gor, pojdi no!« In sem že skočila v voz. Sprevodnik me je pogledal že hotel pozvoniti, da pojdemo dalje, pa me je vendarle še vprašal:

»Imaš denar?«

»Nimam, saj bo brat plačal!«

»I kajpa, njega bomo čakali!« je zarentačil sprevodnik, me nemilo privzdignil in postavil na cesto — in — čink! — voz je oddrdral — pa brez mene!

Cesta je zaplesala krog mene — ozrla sem se, tam ob hiši je stal brat in se mi hudomušno smejal. Meni se je pa podrla sreča.

Hvala Bogu, zdaj ni več tako!

Odkar ima naš Štefanček tramvaj in tramvaje za po vsem svetu, se vozarimo okrog po mili volji. Pa

brezplačno, pa vsak dan in po ves dan in vsepovsod! O, zdaj mi je dobro! Komaj se Štefanček zbudi, niti ne vidi ne dobro, že me vpraša prav prijazno:

»Njujork?«

In vzame vozovnico iz torbice in jo preščipne in mi jo izroči. In čez nekaj časa:

»V Šiško?«

Dan na dan je optan s torbico, vsepovsod je polno tramvajskih vozni listkov, kolikor nas je v družini, jih pobiramo in se vozarimo po vsem svetu.

»Na luno?«

Tudi na luno vozi Štefančkov tramvaj in na sonce. Časih je proga takale: Ljubljana, Njujork, Pariz, Šiška, — preko lune v Afriko in na Vič. In še taka: Rim, Moste, Čikago, Prule, mimo sonca in v Azijo. Kar naprej in naprej.

Glede tramvajskih vozov ni težkoč. Tramvaji so stoli, mize, zofe, postelje in mizice in stolčki. Občinstvo so vsi, ki jih Štefanček slučajno zagleda, a največ se prevažam jaz, morda prav zato, ker mi je v otroških letih tako bridko spodletelo. Vsi, kar nas je, moramo pripravljati tramvajске vozovnice, a Štefanček izdaja tudi karte »za šalo«, to se pravi, da kar nekaj pomiga s prstki in ti si misliš, da dobiš karto, in spet nekaj pomenca, kar pomeni, da jo preščipne, in zakliče »čink!« in se peljemo ko veter — »za šalo! Ta šala se spremeni časih v bridko resnico. »Štrbunk!« se prevrne tramvaj — stol z mize — in pademo in pademo z Njujorka naravnost na luno ali pa nazaj. Vendar se naš gospod sprevodnik ne joka dosti. Prav resno nagubanči čelo, si popravi torbico, že drži karto in klešče v roki, že vpraša:

»Dve celi? Tri polovične? Za vse otroke? Dobro. Na Šmarno goro? Prav. Prosim!« In ko se še pobiramo s tal, se že peljemo, največkrat seveda v Njujork, sam Bog ve zakaj vprav tja.

Zato, kaj se zmenimo pri nas za razne nove tramvajске proge, ki so jih zgradili, ki jih še kanijo zgraditi in ki so že v prometu! Pri nas je to vse doma. Pa velja pri nas tudi glede tramvaja: »Ljubo domá, kdor ga imá!«

Marijin vrtec v Grosuplju na Dolenjskem. Tudi mi se lahko oglasimo. Marijini otroci v Grosuplju. Čeprav smo Dolenčarji, vseeno imamo prav lepo število v Marijinem vrtcu. Lansko leto so nas gospod katehet vprašali, če se vpišemo v Marijin vrtec, pa vsi smo bili zadovoljni. Vsak mesec nam povedo, kdaj gremo k spovedi in tudi kdaj bo shod. Vsak mesec komaj čakam. Naš gospod katehet so zelo pridni, a otroci porednejši, pa vseeno gre. Zelo rada sem v Marijinem vrtcu in tudi moj brat. Lepo Vas pozdravlja Franciška Mehle, Perovo pri Grosuplju.

Marijin vrtec v Halozah — Sv. Trojica. Tudi pri nas v Halozah je ustanovljen Marijin vrtec. Zelo lepo je bilo, ko se je vršilo pri Sv. Trojici v Halozah vpisovanje Marijinega vrtca. V Marijinem vrtcu nas je lepo število. Tudi imamo sestanke, in sicer v mesecu dvakrat. Komaj čakamo, da nam oznanijo, kdaj bo sestanek. Sestanki se vrše v nedeljo, in sicer v cerkvi. Pri sestankih pa nastopamo: najprej molimo skupaj, potem deklamiramo in pojemo pesmice, ki jih nas učijo g. organist, nazadnje je govor. G. katehet nam razložijo, kaj je treba, da postanemo res člani Marijinega vrtca, otroci Marije in prijatelji Jezusovi. Tudi »Angelčka« imamo naročenega. Najlepša povest v »Angelčku« je naš prijateljček Gvidon. Lepo pozdravljamo vse otroke Marijine in čitatelje »Angelčka«! Tilika Merčeva.

Dekliški Marijin vrtec v Šmihelu pri Novem mestu. Prvi četrtek v ranem jutru je iz nebeških višin priplul smrtni angel in utrgal bel cvet — malo součenko Elico Burgar, učenko III. razreda v Šmihelu pri Novem mestu. Rajna Elica je bila tiha in marljiva v šoli. Bolezen — jetika se je že dalje časa čitala z njenega obrazka. Kljub bolezni je vendar redno in vestno hodila k shodom Marijinega vrtca. Bila je zvesta Marijina hčerka in z lilijo je odšla od nas. Pričakovale smo belo ženo — pa tako hitro ne — saj je komaj mesec dni, odkar ni Elke v naši družbi. Zdaj pa je že mrtva.

Marija, nebeška Mamica, ljubi nedolžnost in to se je pokazalo. Čudno! Ko so nesli belo krsto naše Elke, se je solnčece skrilo in nebo je rosilo nedolžne solze — kapljice. Ko je bila krsta že v črni zemlji — je dež pre-

nehal in solnčni žarki so poljubili malo gomilico. Ob odprtem grobu smo ji zapele v slovo:

»Počivaj Elka naša draga,
v tihotnem grobu tu sladko!«

S težkim srcem in solzami v očeh smo se ločile od naše drage Elice.

»Marijin vrtec« v Žužemberku in na Koroški Beli: Pride na vrsto prihodnjič! — Urednik.

Lov za begunko.

Uganke, skrivalice in drugo.

1. Voda.

(Silvo Mehora, Ljubljana.)

Glej
vrbo!

2. Kvadrat.

(Mladika.)

a	a	d	d
e	e	e	e
l	l	o	o
r	š	t	v

pijača

ptica

otrok

moško ime

3. Besedina.

(Mladika.)

Nimam nog in vendar tekam
sem in tja, da se praši,
grizem, grizem, da pregrizem
deblo z ostrimi zobmi.

Iste besede čitaš od vrha navzdol in od leve na desno.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista
— v prihodnji številki.

Nagrade rešilcem:

1. Mladinska knjiga,
 2. Vrtec in Angelček (vezan),
 3. »Pri Jezusu« (z zlato obvezo), kar si kdo izbere.
- Nagrado dobita dva, ki sta izžrebana in morata uredniku sporočiti, za katero nagrado sta se odločila.